

IVV en SAI".

"De Fakkel" moest weten, dat steun aan de "Volksfrontregering" door de kapitalistische regeringen der "democratische" landen niets anders is dan een verkapte strijd tegen de revolutionaire Spaansche arbeiders. Maar het is weer het "leninisme" dat "De Fakkel" parten speelt. Het "leninisme" wil door compromissen overwinnen. Eerst moeten de arbeiders tezamen met de Volksfrontregering de fascistien neerwerpen en pas dan wordt het tijd tegen het Volksfront te strijden, luidt hun redeneering. Maar daarbij zien ze over het hoofd, dat deze "bondgenooten" hen duizendmaal liever aan de fascistien verraden en verkoopen dan hen zelf tot macht te laten komen. "De Fakkel" wist dan ook niets te vermelden over de strijd die op het oogenblik in Spanje door de arbeiders wordt gestreden om zich niet de macht door de "Volksfrontregering" te laten ontzutselen. "De Fakkel" wist evenmin iets te vertellen over alle maatregelen die de "Volksfrontregering" neemt om de arbeidersmilitie te ontwapenen en de handhaving van de "orde" weer te leggen in handen van politie, guardia civil en het regelmatige leger. "De Fakkel" schaart zich op deze wijze aan de kant van de reactionaire machten die zijn belichaamd in de "democratische" bourgeoisie.

Het is juist dit vraagstuk waarop wij in het bijzonder de aandacht moeten vestigen. Nu de internationale spanningen meer en meer tot een hoogtepunt komen, is het heelemaal niet uitgesloten, dat de strijd in Spanje tot een Europeesche oorlog uitgroeit. Welke houding zal dan de IVE Internationale tegenover deze oorlog, die als inzet de verdediging van de "Volksfrontregering" tegenover de fascistien van Spanje, Italië en Duitschland heeft, aannemen? Dan moet ze de konsekwenties van haar propaganda van heden aanvaarden, maar dat beteekent aan de zijde van de eigen bourgeoisie in de oorlog tegen het fascisme trekken. Er bestaat nu eenmaal geen principieel verschil tusschen steun van kapitalistische regeringen aan de "Volksfrontregering" in Spanje in "vredestijd" en in oorlog. In beide gevallen wordt het burgerlijk element versterkt, alleen treedt in het laatste geval de "Volksfrontregering" van Spanje openlijk in het imperialistische oorlogsfront binnen. Het behoeft geen betoog, dat tegenover deze geweldige macht zich de zelfstandige macht van de Spaansche revolutionaire arbeiders niet kan handhaven. De Spaansche arbeidersrevolutie wordt daarmee onmiddellijk vermoord. En de arbeidersorganisaties in Engeland, Frankrijk, België, Holland, de IIE, IIIe en IVE Internationale helpen daaraan mee, als ze aan de zijde van hun bourgeoisie gaan staan - nu, en ook als deze landen direct in de oorlog zijn betrokken.

De revolutie kan niet worden verdedigd door de bourgeoisie. De revolutie kan slechts worden verdedigd door het internationale proletariaat, dat NIET de "democratische" regeringen moet verzoeken in Spanje tusschenbeide te komen, maar dat de interventie onmogelijk moet maken door de revolutionaire strijd tegen de eigen bourgeoisie aan te binden. Dat is de eenige wijze waarop het internationale proletariaat de Spaansche arbeiders daadwerkelijke solidariteit kan betoonen.

Verantwoording vrijwillige bijdragen 22 Juli - 14 Aug.:

te A. 25 ct. L.B. te A. 10 ct. T.v.M.M. te A. f 1.- D.K. te B. f 3.20
 v/d Z. te A. 10 G.M. 5 F.A. 10 W.B. 27 D.T. 15 N.N. 5 J.R. 7½ J.M.
 1.04 J.C.H. 5 H.P. 15 P. 15 J.S. 15 R.L.W. 25 D. d'A. 30 J.C.H. 15
 10 W.B. te A. 25 Rijsw. 20 v/d Z. 5
 W.W. 5 G.M. 10 allen te A. P.d.M. te N. 5 F 1.00

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

De volgende Jaargang No. 14. Augustus 1936 No. 2.

Soc. Inst. Instituut
 Soc. Geschiedenis
 Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkeloosheid en telkens diepere ontwringing van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uithongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in deze strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDE**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
 DE PRODUCTIE IN HANDE DER BEDRIJFSORGANISATIES!**

De Fransche Massastaking

I.

De groote stakingsbeweging van de Fransche arbeiders, die eind Mei in eenige metaalfabrieken in de omgeving van Parijs begon, en zijn hoogtepunt reeds voor midden Juni bereikte, kan aan het einde van deze maand als geëindigd worden beschouwd. Weliswaar vinden er nog steeds enkele stakingen plaats, met dezelfde verschijnselen als in Juni, maar het blijven op zich zelf staande stakingen en ze zijn zoodoende slechts als de nasleep van de groote beweging te beschouwen.

Deze stakingsbeweging kan voor de Fransche arbeidersbeweging een keerpunt zijn, en niet voor de Fransche alleen. Daar boven uit is aan het gestadige opdringen der bourgeoisie-reactie, die na de nederlaag van de revolutionaire beweging in Duitschland, Oostenrijk-Hongarije, Italië, enz. in de jaren 1919-1920-1921 het hoofd opstak en met de oprichting van de nationaal-socialistische partij-dictatuur in Duitschland overal de stoute schoenen aantrok, een halt toegeroepen. Of dit halt tot een keerpunt in de ontwikkeling wordt, en het proletariaat meer levensruimte en ook meer strijdmogelijkheden geeft, of dat het slechts een opflitsen is voor nog diepere val, dat zal de toekomst leeren. Maar hoe het zij - het zal de moeite loonen, deze vraag van alle kanten te onderzoeken, want zijn beantwoording maakt het ons mogelijk iets van de komende strijd vooruit te zien. Voor de Fransche arbeiders echter komt het er op aan, dat zij de door hen zelf ingeslagen weg in de klassenstrijd begrijpen, want alleen wanneer ze hem bewust vervolgen, zullen ze hierop vooruit kunnen gaan, kunnen ze aan de eerste successen nieuwe toevoegen. Wordt het hen niet bewust, dat zij nieuwe wegen in de klassenstrijd zijn gegaan, dan krijgen de methoden van de parlementaire- en vakvereenigingsbeweging weer de overhand, dan laten de arbeiders zich binden aan collectieve verdragen, leggen zich zelf de dwang van vakvereenigingsorganisatie op, en worden zoo aan handen en voeten gebonden aan de bourgeoisie-reactie uitgeleverd. Een nieuwe golf van politieke onderdrukking en economische ellende vaagt dan alle veroveringen weer weg. Vanuit dit gezichtspunt hangt het verdere verloop van de ontwikkeling, niet alleen in Frankrijk, maar ver daar buiten, af van het inzicht en de daadkracht die het Fransche proletariaat in de naaste toekomst zal ontwikkelen.

II.

"De bevrijding van de arbeidersklasse kan slechts het werk van de arbeiders zelf zijn", deze zin is niet alleen juist waar het om de uiteindelijke bevrijding en om het afwerpen van de politieke en economische heerschappij van de bourgeoisie gaat. Ook wanneer het gaat om de afweer van politieke en economische verslechtingen of om verbeteringen, - dat wil dus zeggen, om strijd die niet direct op de omverwerping van het kapitalistische stelsel is gericht - ook dan moeten de arbeiders zelfstandig handelend optreden. Deze oude waarheid is door de laatste groote stakingsbeweging in Frankrijk opnieuw overtuigend bewezen.

Als men de partij- en vakvereenigingsleiders mag gelooven, is het de partij of de vakvereeniging, die het mogelijk maakt de verslechtingen af te wijzen of verbeteringen te bereiken. In werkelijkheid zijn ze overtuigd (velen van hen steken dat ook niet onder stoelen of banken), dat zij het zelf zijn, die aan de groene tafel "iets voor de arbeiders bereiken" of in het parlement door overtuigende redevoeringen en een handige tactiek een maximum resultaat bereiken. Daarom wordt ook de organisatie aan de "beste koppen" onderworpen, opdat hij tot een bruikbaar instrument in hun handen zal worden.

En toch is het een waarheid als een koe, dat geen enkele kapitalist concessies doet aan een onderhandelaar, als hij niet met het daadwerkelijke optreden van de arbeiders moet rekenen. Nog veel minder zal de bezittende klasse zich door gloedvolle redevoeringen laten bewegen, de arbeiders politieke rechten te geven, waardoor haar eigen klasseheerschappij wordt bedreigd. De arbeiders moeten zelf opmarcheeren, en de macht van de bezitters bedreigen, dan eerst roepen deze om de onderhandelaars, en bieden tegemoetkomingen aan om daarmee de arbeiders in te toemen.

De partij- en vakvereenigingsbureaucratie heeft in de laatste 15 jaar alles gedaan om deze waarheid te doen vergeten. Dat gelukt haar natuurlijk alleen dan, als er geen acties plaats hebben, die haar in het geheugen terug roepen, en dat nu was juist sedert de nederlaag van de revolutionaire bewegingen na het einde van de oorlog het geval.

Hiermede roeren we een punt aan, dat men in het bijzonder in het oog moet vatten als men de arbeidersbeweging in de na-oorlogstijd en ook de tegenwoordige stakingsbeweging in Frankrijk wil begrijpen. Allereerst wordt het dan duidelijk, dat door gewone stakingen in afzonderlijke bedrijven en industrieën, ja, zelfs in meerdere industrieën, de kapitaalsheerschappij niet wordt bedreigd. Overal hebben in de modern-kapitalistische landen in de laatste 15 jaren dergelijke stakingen plaats gehad en in geen enkel geval kon van een terugwijken van de bezittende klasse worden gesproken. De politieke en economische macht van de kapitalisten werd daardoor niet bedreigd. De eenige oorzaak waardoor ondernemers in geval van staking tot toegeven konden worden gedwongen, namelijk economisch nadeel, speelt tegenwoordig geen rol meer. Naar alle kanten zijn ze tegenwoordig tegen een dergelijk nadeel beveiligd, ja, ze loopen omgekeerd gevaar door tegemoetkomingen aan de arbeiders van kapitalistische kant te worden benadeeld en bestraft. En dan zijn de machtsmiddelen van de staat zoo geparfectioneerd, dat hij ook grotere stakingsbewegingen in toom kan houden, en wanneer

deze een gevaarlijker karakter aan gaan nemen, deze kan beëindigen. Wel heel duidelijk kwam dat tot uiting in de groote Belgische stakingsbeweging waar de staat een groot aandeel had in de onderdrukking van de beweging. Als voorbeeld noemen we de wijze waarop een einde werd gemaakt aan de tramstaking te Antwerpen. Enkele dagen nadat een voorstel van de ondernemers tot 5 % loonsverhoging met groote meerderheid door de arbeiders van de hand was gewezen, werden ondernemers en vakvereenigingen het eens over een verhoging van 3 %. De stakersvergadering die over dit voorstel moest beslissen, was zoo rumoerig, dat het zelfs onmogelijk was een stemming te doen plaats hebben. Daarop ontbood de gouverneur van de provincie Antwerpen-baron Holvoet het bestuur van de tramwegmaatschappij en de leiders der vakvereenigingen bij zich en deelde mee, dat de overheid niet kon dulden, dat openbare diensten werden lamgelegd. Wanneer het werk niet onmiddellijk zou worden hervat, zou de overheid het koninklijk besluit van 23 Juni 1936 (dus een noodverordening bij het eerste begin der Belgische stakingen uitgevaardigd) toepassen en het personeel galasten de arbeid te hervatten. Volgens dit besluit zijn degenen, die aan een dergelijke oproep van de overheid geen gevolg geven, strafbaar en wel met geldboeten zelfs met gevangenzetting. De vakvereenigingen besloten daarop de staking op te heffen. De stakers werden hiervan op de hoogte gesteld en hen bleef niets anders over dan voor deze intimidatie te zwichten, daar ze niet meer de steun hadden van de machtige stakingsgolf in het heele land. De arbeiderspartijen en vakvereenigingen hebben bij de onderdrukking van massaacties een steeds grootere rol gespeeld juist omdat voor het behoud van de kapitaalsheerschappij alles er van af hangt, dat deze stakingen en acties van de arbeiders zich in wettelijke banen bewegen, d.w.z. in ongevaarlijke banen worden afgeleid. Om deze reden waren de bestaande arbeidersorganisaties voor regeeringsfuncties als geschapen. Zij beheerschen het zekerste het denken en handelen der arbeiders massa's, en wanneer dat ook in de loop van den tijd steeds minder waar wordt, dan beheerscht de organisatie-bureaucratie dez te zekerder het organisatorisch apparaat van partij en vakvereeniging. En dat is, zoolang de arbeiders voor hun acties geen andere organisaties hebben, beslissend.

De rol, die deze organisatiebureaucratie speelt, is nu zonder meer duidelijk: zij streeft ernaar, alle conflicten, zoowel op politiek als op economisch gebied, te vermijden. Bij conflicten in op zich zelf staande bedrijven gelukt haar dat in den regel, omdat voor de arbeiders van een enkel bedrijf een staking zonder uitzicht is, vooral wanneer bovendien deze zonder de steun van de organisatie moet worden doorgezet. Wagen de arbeiders het toch, dan lijdt het geen twijfel of ze delven het onderspit, of deze staking nu een wilde staking is, of dat hij bij wijze van uitzondering door de vakvereeniging wordt erkend en ondersteund.

Doch daarmee is de conflictstof niet uit de wereld, want automatisch zetten zich dan de belangen der ondernemers door. In grotere bewegingen breekt deze conflictstof zich dan baan en hier treedt de organisatiebureaucratie op tezamen met de staatsmacht, of, zoolang het reeds dikwijls het geval was, zij heeft zelf de staatsmacht in handen. Met alle middelen worden dergelijke bewegingen bestreden, gelocaliseerd, de arbeiders met de bewapende macht bedreigd, aan de honger prijsgegeven en zoo de beweging tenslotte verstikt. Ieder kapitalistisch land heeft na de oorlog in een onafgebroken reeks dergelijke bewegingen en gergelyk optreden van de organisatiebureaucratie meegemaakt.

Zoo leert ons de geschiedenis van de arbeidersbeweging in de na-oorlogstijd, dat alleen groote algemeene klasse-acties, waardoor de heerschappij van de bourgeoisie wordt bedreigd, in staat zijn het kapitaal tot concessies te dwingen. Maar zij leert ons tegelijkertijd dat dergelyke

klasse-acties alleen slagen als zij zich buiten de oude arbeidersbeweging om en in tegenstelling tot haar ontplooiën. Dat beteekent echter tegelijkertijd, dat de arbeidersklasse voor het doorvoeren van deze massa-acties nieuwe, andere organisatie scheidt, want zonder organisatie is een gemeenschappelijk handelen van de arbeidersmassa's niet mogelijk.

In een situatie, waarin de breede arbeidersmassa's de ketenen van de staats- en vakvereenigingsarbeiders, moeten de vertegenwoordigers van de partijen en vakvereenigingen voor deze orde partij kiezen. Vooral in de tweede periode van de stakingsgolf, toen de regering-Blum aan de macht was gekomen, was de activiteit van de Volksfrontorganisaties in deze richting groot. Zoo verklaarde Maurice Thorez op 13 Juni, op een vergadering van Parijsche communisten, in het gymnasium "Jean Jaurès":

"Men moet een staking weten te beëindigen, vanaf het oogenblik waarop de wezenlyke eischen zijn ingewilligd. Men moet zelfs weten toe te stemmen in een compromis, opdat men geen kracht verspilt en vooral de ophitsing-campagnes en de verwekking van een paniek door de reactie niet vermakkelykt." En Jaques Duclos schrijft in de Humanité van 10 Juni: "... onze partij, die het niet aan politieke moed ontbreekt (sic) heeft haar stem doen hooren en gezegd: De kameraden-arbeiders, wier eischen zijn ingewilligd, moeten het werk hervatten."

Zij vervullen slechts hun werkelyke functie en zij volgen slechts de drang tot zelfbehoud—de enkele leider zoogoed als de organisatie in zijn geheel—als zij zo handelen. Het kapitaal dwingt tot een dergelyk handelen, omdat democratische staat en vakvereenigingsorganisatie slechts zoolang bestaan, als zij een orde kunnen garandeeren, die de kapitaalsproductie mogelijk maakt. Kunnen de arbeiderspartijen en vakvereenigingsorganisaties een dergelyke orde niet garandeeren, dan staan de fascistische organisaties reeds klaar, die met staatsmacht bekleed, de arbeiders onderwerpen en voor de verdere kapitalistische uitbuiting geschikt maken. Daarom strijden de Volksfrontpartijen en vakvereenigingen tegen het fascisme, — want als het fascisme tot heerschende orde wordt, worden zij vernietigd, en is hun functie als bemiddelaar en onderhandelaar afgeloopen. Aan de andere kant worden zij door de groote massa-bewegingen, die de "orde" doorbreken, bedreigd. De strijd van de oude arbeidersorganisaties is daarom in niet mindere mate tegen deze massa-bewegingen gericht, d.w.z. tegen elke persoon en elke organisatie, ja, tegen elke gedachte die dergelyke bewegingen zou kunnen bevorderen. Daarom moeten ook de Bolsjewika als deel van het Volks- en vakvereenigingsfront daartegen te veld trekken. Talrijk zijn dan ook de oproepen, waarin de diverse arbeidersorganisaties waarschuwen tegen zoogenaamde provocateurs en verdachte elementen, die niets met de stakingen te maken hebben, en die de arbeiders ophitsen teneinde de conflicten te verlengen en verscherpen. (Zie noot onderaan blz. 5)

De vraag is nu, hoe het Volks- en vakvereenigingsfront de massa-beweging bestrijdt en hoe daarop van de kant van het revolutionaire proletariaat moet worden geantwoord.

Op het eerste deel van deze vraag, heeft het Volks- en vakvereenigingsfront in Frankrijk en België (ook in Holland, zie de IJmuidervisscherstaking) zojuist in de praktijk een uitvoering gegeven. We behoeven slechts willekeurig iets te grijpen uit de menigte van feiten. Zoo wordt ons b.v. over het optreden van de afgevaardigde van de C.P. van Boulogne, Costes, die tegelijkertijd secretaris van de metaalbewerksbond is, bericht: "Zooals bekend, was bij Renault de arbeid na 3 dagen weer hervat, onder voorwaarde dat de onderhandelingen over het collectief contract onmiddellijk zouden beginnen. Toen echter de arbeiders bemerkten, dat de ondernemers deze onderhandelingen saboteerden, legden zij de arbeid onmiddellijk neer. De directie heeft toen Costes gehaald, die met een automobiel van

de directie aankwam en door de arbeiders werd ontvangen met kreten als: "Schoft! Je hebt je al verkocht!" en dergelyke. Mynheer Costes ging eerst naar de directie en sprak pas daarna tot de arbeiders, die hij onvoorwaardelyk tot hervatting van de arbeid wilde bewegen. Dat gelukte hem niet en de C.P. bevond zich in een tamelyk moeilyke situatie, waaruit ze door de ondernemers werd gered, doordat deze dezelfde avond de onderhandelingen afbraken en verklaarden, dat zij onder de druk der bezette fabrieken niet bereid waren tot onderhandelen. Dit heeft het de C.P. pas mogelijk gemaakt van houding te veranderen en de arbeiders tot de staking op te roepen, terwijl deze reeds 24 uur staakten!"

Aan dit voorbeeld kan men zien, hoe in de afzonderlyke bedrijven van het begin af aan werd geprobeerd, de arbeiders voorloopig met beloften te paaien, om, toen dat niet gelukte, de volle autoriteit van de (hier communistische) vakvereenigingsleiders in de schaal te werpen. Als ook dit niet helpt, wordt de zwenking voltrokken en stelt de organisatie zich aan het hoofd van de beweging. Deze zwenking was absoluut noodzakelyk, als het Volks- en vakvereenigingsfront niet alle invloed op de stakenden wilde verliezen. De massastaking was tegen de wil van de organisatie een feit geworden. Nu ging het erom, hem een dergelyk karakter te geven, dat hij de kapitalistische orde niet in gevaar zou kunnen brengen. Daarom voor alles "orde". Orde in de toepassing van de staking zelf. Geen vergripen aan het eigendomsrecht, geen bedreigen van de "publieke veiligheid". Men heeft slechts een zorg, dat het optreden van de stakers de burgerlyke wet niet schendt. "Orde", ook bij de door de arbeiders algemeen doorgevoerde bezetting der bedrijven. Met welk een ijver de "voorbeeldelooze orde" in de bezette bedrijven, zooals trouwens de discipline van de stakers in het algemeen werd geroemd, daarvan kan men zich nauwelyks een voorstelling maken. Wij brengen ook hiervoor slechts een uittreksel uit de "Populaire": Overigens werd dadelyk, met discipline, het werk verdeeld tusschen de "bo-zetters", de werkplaatsen werden van onder tot boven gereinigd, terwijl wachtposten werden geplaatst bij de brandbluschapparaten. Tegelijkertijd werden alle veiligheidsmaatregelen getroffen met betrekking tot de in aanbouw zijnde toestellen, waarover een speciale wacht waakt. Tenslotte is het, evenals te Issy, verboden alcohol in de fabriek te brengen.

Op verzoek van Costes, kwam de commissaris van politie ter plaatse die slechts de volstrekte deugdelykheid van de genomen maatregelen heeft kunnen constateeren. (Populaire, 28 Mei '36)

Hieraan kan men zien, hoe uit een strijdhandeling tegen het kapitaal het preciese tegendeel, namelyk de bescherming van het kapitaaleigendom wordt gemaakt. Dat de bezetting van de bedrijven in de staking een tegen het kapitaal gerichte en daarom ook onwettige handeling is, daarover bestaat geen twijfel, ook niet bij het Volks- en vakvereenigingsfront. De vraag is voor hen slechts, hoe deze handeling ongedaan, of tenminste onschadelyk kan worden gemaakt. De ontruiming van de bedrijven door de gewapende macht kwam, nadat de bedrijfsbezetting een algemeen verschijnsel

Noot van blz. 4: Zoo verklaarde Salengro, minister van binnenlandsche zaken in het ministerie-Blum op 11 Juni: "Ik waarschuw de arbeidersklasse tegen alle elementen die niets met de vakbeweging te maken hebben en tegen alle die, van rechts of van links, probeeren de huidige moeilykheden te doen verergeren of verlengen." Naar aanleiding van de inbeslagname van het Trotskystische blad "La vie ouvrière" schrijft de Humanité: "Met deze provocateurs hebben we niets gemeen." (15 Juni)

was geworden, niet meer in aanmerking. Men moest er rekening mee houden, dat de arbeiders zich zouden verweeren, en wanneer het om groote massa's gaat, is de afloop van de strijd nog niet zeker. De fabrieken zelf loopen gevaar, daarbij te worden vernield, en de Volksfrontregering moet zijn eigen aanhangers neer knuppelen. Op deze of gene wijze beteekent dat het einde van de volksfrontregering. Daarom had deze geen keus. Het volks- en vakverenigingsfront moest het denken en handelen van de stakende arbeiders beheerschen, en daarom voor het kapitaal ongevaarlijk maken.

Wij hebben ons er van kunnen overtuigen, dat ze deze taak schitterend heeft volbracht. Zij was soepel genoeg om uit de weg te gaan, overal waar de stakingen een revolutionair karakter aannamen. De regering droeg er zorg voor, dat de stakers niet op tegenstand stuitten; noch in de bedrijven, noch bij straatdemonstraties; zij stootten in het luchtledige. De politieke machtsmiddelen van de staat en het beschikkingsrecht van het kapitaal over de bedrijven werd daardoor niet aangetast, tenminste niet zoolang de bezette bedrijven door de arbeiders zelf werden beschermd en in orde gehouden. En daar komt het ten slotte toch maar op aan.

III

En toch voelt de bezittende klasse, meer dan dat zij het begrijpt, het gevaarlijke van een dergelyke toestand. Als een dergelyke stakingsbeweging, meer nog dan het in Frankrijk en België reeds gebeurde, tegelijkertijd en algemeen plaats vindt, en het personeel van de bezette warenhuizen, levensmiddelenbedrijven, enz. alle stakers van het noodige beginnen te voorzien, is een vergelijk niet meer mogelijk. En toch kan een dergelyke overgang van kapitalistische orde en tucht naar revolutionaire orde en discipline elk oogenblik plaatshebben, als de beweging slechts groot genoeg is en de mogelijkheid om concessies te doen uitgeput is. Of - en dat is de politieke verschijningsvorm van dergelyke gebeurtenissen - als de ideologie van de oude arbeidersbeweging niet meer het denken en handelen van de arbeidersmassa's beheerscht.

De Fransche bourgeoisie - en zij niet alleen, de bourgeoisie van de geheele wereld - vraagt zich angstig af: Zullen de vakverenigingen en volksfrontpartijen in staat zijn de arbeiders in toom te houden? En welk antwoord geven deze daarop? Laten we lezen wat het hoofdorgaan van de Fransche socialisten, de "Populaire", daarover schrijft:

"...De kranten van rechts, of als men dat liever wil, de kranten van de zijde van de bourgeoisie, wijzen op de moeite, die een stakingsbeweging van de omvang die men tegenwoordig kan waarnemen, heeft, om plotseling tot staan te ~~komen~~ komen, zelfs als er een geest van verzoening heeft gewaaid. ...Die mooie heeren wenden zich tot de CGT om hem te zeggen: Je hebt toch godaan wat je kon, met de hulp en zelfs het initiatief van een volksfrontregering waarmee je overeenkomsten van wederzijdsche samenwerking hebt. Wel nu! Je ziet, je vakverenigingen zijn niet baas over alle arbeiders en de kracht van de stakingsgolf gaat over hen heen.

...in plaats van de opeenvolgende stakingen van de arbeid op te sommen, moest gij (die kranten) liever de rekening opmaken van die groote ondernemingen, die, in enkele dagen, hun beweging zijn begonnen en hebben beëindigd. ... Maar zelfs als er van uw kant geen overdrijving was, bewust of onbewust, wanneer inderdaad de vakverenigingsorganisatie op het geheel van de arbeidersklasse niet die volledige invloed zou hebben die gij op dit oogenblik reden hebt hem toe te wenschen, aan wie de schuld?

Het stakingsverloop heeft....om en bij de twee miljoen arbeiders .... omvat. Op dit aantal is er ....geen half miljoen georganiseerd in hun vakverenigingen. Ik herhaal aan wie de Schuld?

Het is niet de poging tot propaganda waaraan het heeft ontbroken. Maar wie heeft zich verzet tegen uitbreiding en bevestiging van zijn resultaten?

....Wij willen spreken van de patroons zelf. Hebben ze niet gedurende jaren en nog eens jaren geweigerd die vakverenigingen slechts te kennen, die zijn erkend door de wet? ....

Was het dan geen algemeengebruikelijke handelwijze ....de georganiseerden zooveel mogelijk op de zwarte lijst te zetten, hen uit de fabrieken en werkplaatsen te verjagen, onder vordwendsels, of zelfs zonder vorm van proces?

Als dus de bourgeoisie op het oogenblik spijt heeft, dat de vakverenigingen niet die volkomen autoriteit hebben die zij noodig hebben ... is zij het, die hier onmiddellijk moet aanpakken.

Het is de moeite waard op het oogenblik om de reclame voor de vakverenigingen te zien, die wordt gemaakt door de bourgeoisie en haar heppers. Wij twijfelen er niet aan, dat de arbeiders er van zullen profiteeren en in het vervolg zullen begrijpen, dat zij, door zich te organiseeren niet alleen nuttig zijn voor zichzelf, maar ook voor de natie in zijn geheel."

Men is zich in het kamp van de reformisten zeer goed bewust, dat de vakverenigingen en het volksfront de eerste vuurproef hebben doorstaan. Zij pochen daarop, en nemen natuurlijk de gelegenheid waar, om tegenover de ondernemers een zoo gunstig mogelijke positie in te nemen. Zij maken het de bourgeoisie duidelijk, dat de orde-functie van Volksfront en vakverenigingen voor haar op het oogenblik onontbeerlijk is. Van uit dit gezichtspunt gezien heeft het actieve optreden van de Fransche arbeiders de positie van het Volks- en vakverenigingsfront pas stevig gevestigd. De actie liet zien, hoe gevaarlijk een zelfstandig optreden van de arbeiders voor de bourgeoisie kan worden, en tegelijkertijd gaf hij het Volksfront, en de vakverenigingen gelegenheid te bewijzen, dat zij deze kan intoemen, "ordenen". Maar meer nog. Het is elke verstandige kapitalist duidelijk geworden, langs welke weg men deze algemeene en gevaarlijke acties kan indammen, ongevaarlijk maken en snel kan beëindigen. Men moet de invloed van de vakverenigingen uitbreiden, men moet zorgen, dat de breede arbeidersmassa's die tot daaraan toe buiten de vakverenigingen stonden, aan de organisatie- en vakverenigingsdiscipline worden onderworpen. Een dergelyke onderwerping van de loonarbeiders wordt door het grootste deel van de Fransche bourgeoisie op het oogenblik voor nog zekerder gehouden als de fascistische, die alle veiligheidskleppen sluit, en tenslotte met beul en bijl, met gasbommen en machinegeweren moet werken.

Maar toch geeft de bourgeoisie niet zonder reden een dergelyke machtspositie aan vakverenigingen en volksfrontpartijen, zooals thans in Frankrijk. Als het niet blijkt, dat er sociale en politieke spanningen aanwezig zijn, ja, zelfs wanneer zij niet in voldoende mate tot uitbarsting komen, regelen de ondernemers met "hun" arbeiders en de burgerlyke partijen in de staat, het liefst zelf de zaken. Maar dat is het juist, wat in het moderne Frankrijk anders is geworden. Het ontwikkelde kapitalisme heeft gemaakt, dat op zich zelf staande bewegingen onmogelyk zijn en zich spanningen ophoopen, en de langdurige crisis maakt de nood en daarmee de spanningen zoo groot, dat zij zich in algemeene acties ontladen. Hier heeft de afzonderlyke ondernemer en ook de burgerlyke partij uitgespeeld. Hier begint de rol van de arbeiderspartijen en vakverenigingen, die, om hun eigen bestaan te redden, zijn gedwongen, zoowel het kapitaal als de loonarbeid, zoowel bourgeoisie als proletariaat in het leven te houden. Dit is het derde belnagrijke gezichtspunt, dat ons tot het begrijpen van de Fransche stakingsbeweging voert.

Men vergist zich, als men slechts op het afwurgen van de stakingen door volks- en vakverenigingsfronten wijst en daaruit afleidt, dat dit front volkomen aan de kant van bourgeoisie staat. Natuurlijk was zijn optreden in het belang van de bourgeoisie en is het ook waar, dat het in het verdere verloop vrijwel uitsluitend voor dezelfde belangen zal opkomen. Hoe meer de bureaucratie van de volksfrontorganisaties zich in staatsinstellingen nestelt, hoemcer deze tendens zich zal doorzetten. Maar toch kwam deze actie van de arbeidersmassa's de bureaucratie in zoo verre goed van pas, als zij haar hielp zich tegenover de bourgeoisie door te zetten en zich te doen erkennen. En wanneer zij haar belangen goed in het oog blijft houden, zal zij er voor moeten zorgen, dat de bourgeoisie de acties van de arbeiders ook in de toekomst moet vreezen.

De regering-Blum aarzelt met de gewapende macht de bezette bedrijven te ontruimen. Dat is het juist, dat volks- en vakverenigingsfront om hun ordenende functie te kunnen uitoefenen, beide noodig heeft: de acties van de arbeiders even goed als de bourgeoisie die de beëindiging van dergelyke acties verlangt. Zij is alleen in functie als er strijd wordt gevoerd tusschen arbeiders en bourgeoisie, en deze door haar in de zin van het behoud van de kapitalistische maatschappij kan worden ingetoemd. Het is een onmogelyke taak, die zij zich stelt, want het is onmogelyk de arbeiders aan het kapitaalsbelang te onderwerpen, zonder daardoor de bourgeoisie te versterken. Met elke daad die zij ten gunste van het kapitaal in deze strijd verricht, ondermijnt zij de grondslag waarop zij zelf rust. Zoo blijft haar dan ook ten slotte niets anders over zich volkomen aan de kant van de bourgeoisie te scharen, waardoor het onmogelyk wordt met haar methoden de arbeiders aan het kapitaal te onderwerpen. Daarmee is dan ook haar functie opgeheven, zij moet van politieke tooneel verdwijnen.

Maar voorloopig is het zoo ver nog niet. Breede arbeidersmassa's die tot daar aan toe buiten de organisaties stonden, meene dat hun huidige successen door volksfrontregering en vakverenigingen worden gewaarborgd. Zij stroomden in massa's in de organisaties om deze groter en sterker te maken, en daarmee het bereikte resultaat te bevestigen. Zoo is volgens een bericht van 23 Juni het aantal vakverenigingsleden reeds gestegen van 900.000 tot 2.600.000. Want wanneer ook vakverenigingen en volksfrontpartijen tegen de wilde stakingen en hoofdzakelyk tegen de zich daarbij voordoende onwettige handelingen optraden, dan maakten zij zich toch tot tolk van de eischen, die de breede massa's in deze acties stelden. Het is waar, ze brachten ook orde in de eischen, sneden "onmogelyke" en "onrechtvaardige" eischen af en gaven hen voor alles een richting, waardoor de invloed van de organisaties in de toekomstige conflicten grooter wordt. Zoo werd in de tekst van de collectieve verdragen de bepaling opgenomen, dat "... de werknemers door de in de industrietaak volgens de grootte meest belangrijke vakvereniging worden vertegenwoordigd", waardoor de CGT een soort monopolie heeft verkregen. Maar tenslotte brachten ze toch tot uitdrukking wat breede massa's eischten. En zij zijn verder voor de breede massa's in de tegenwoordige verhoudingen de enige garantie, dat de eischen die zijn ingewilligd, ook werkelyk worden nageleefd. Men oordeelt dus verkeerd als men meent, dat door het optreden van volksfront en vakverenigingen tegen de massaacties de rol van deze organisaties bij de arbeiders zeer snel zal zijn uitgespeeld. Nog alleen het revolutionaire deel van het proletariaat heeft zijn vijand herkend.

Bevendien heeft het Fransche kapitaal belang bij een goede verstandhouding met de Fransche arbeiders, omdat groote kapitalen zijn aangelegd in

leeningen van buitenlandsche staten zooals Czecho-Slovakië, Joego-Slavië, Roemenië, Polen. Om deze kapitaalsbelegging te beschermen en de rente er van te verzekeren, moet Frankrijk tegen zijn tegenspelers in de Europeesche politiek, in hoofdzaak Duitschland, strijden. De daarvoor aangewezen politieke en organisatorische voorbereiding van deze strijd zelf. Dit feit zal er ook wel niet vreemd aan zijn, dat de volksfrontregering de bezette bedrijven niet met gewapende liet ontruimen. Als ze de arbeiders uit de bedrijven had geslagen, dan was daarmee ook het eigen front, dat tegen het fascistische Duitschland dat is ook, voor de in het buitenland belegde kapitalen moet strijden, uit elkaar geranseld. Dat moest ook de bourgeoisie inzien, en, terwille van de kapitaalsbelangen in het buitenland, zich in de arbeidsconflicten toegeeflyk toonen.

Met welk een fanatisme de partijen van het volksfront zich op de verdediging van de kapitaalsbelangen tegenover het fascistische Duitschland werpen, kan men zien uit de uitlatingen van de communistische partij, die ook op dit gebied haar sociaal-democratische zuster in luidruchtigheid verre overtreft: "... zweren wij alles in het werk te stellen voor de Eenheid van de Fransche Natie, om te verwerkelyken het vrije, sterke en gelukkige Frankrijk, dat de communisten willen en zullen maken." (uit de oed afgelegd door de communistische afgevaardigden, die op 14 Juni vanaf de Buffalo-tribune werd voorgelezen door Vaillant-Couturier-"Humanité" van 15 Juni).

"Een geroet aan de officieren, onder-officieren, soldaten en matrozen van de Republiek. Wij zijn van ganscher harte met hen voor de verdediging van het broed en de bescherming van de democratische vrijheden. - Werkelyke maatregelen voor het publieke welzijn zijn noodig tegen de bedreiging van de Hitlerianen en binnen- en buitenland. Wog met de fascistische officieren uit het leger! Plats voor de republikeinsche officieren!" (uit een rede van Michaud, "Humanité" van 15 Juni).

V

De rol van de vakverenigingen en parlementaire arbeiderspartijen is niet alleen zich tegen de zelfstandige revolutionaire acties van de arbeiders te keeren. Zij zijn gegreid als, en waren zeker nog tot aan de oorlog het werktuig van de arbeidersstrijd binnen de kapitalistische maatschappij. Deze strijd nam meer en meer de vorm aan van een gecollectiefde belangenvertegenwoordiging. Dit deel van hun functie is gebleven, en op dit gebied spelen de arbeidersorganisaties in Frankrijk op het oogenblik nog een belangrijke rol.

Dat wordt ons duidelyk, als we niet alleen de revolutionaire strijdhandelingen van de arbeiders in het oog houden, niet alleen de massastakingen en bedrijfsbezettingen, hun zelfstandig optreden, de nieuwe revolutionaire organisatievorm, die zij daarbij vormen en waarmee ze de oude organisaties en hun opvattingen de baas worden. Neen, ook de andere kant, namelyk dat deze strijd eindigt, met een paar frank leensverhoging, deze wgf of gene ontspanning in de druk van de politieke en economische orde, wanneer het goed gaat, of ook met nederlagen. Een strijd eindigt, zcclang de bezittende klasse naat definitief is overwonnen, met een resultaat, met deze of gene overeenkomst. Wanneer de krachten niet toereikend zijn om de strijd verder te drijven, dan is dit het onvermijdelijke einde.

Het valt dan ook geen verstandige arbeider in, zich tegen de vastlegging van dergelyke resultaten van een strijd te verzetten. En van een dergelyke waarborging van eenmaal verkregen rechtsverhoudingen, of van bepaalde loonen en arbeidsverhoudingen, dienen tot op dit oogenblik juist

nog de legale, parlementaire arbeiderspartijen en vakverenigingen. Juist in Frankrijk, waar de groete, laatste stakingsgolf dergelyke successen bracht, aanvaarden de oude organisaties tegenwoordig pas recht deze functie. Niet alleen de ondernemers en kapitalisten hebben de arbeidersorganisaties nodig om zich tegenover de revolutionaire stormloop te handhaven, ook de arbeidersmassa's zijn op deze organisaties aangewezen wanneer ze het bereik te resultaat willen vasthouden, Daarom stroomden miljoenen in de organisaties teneinde deze te versterken.

Dat is nu juist de tegenstelling in de dialectische ontwikkeling, dat het, aan de revolutionaire massa-acties vijandige, volksfront en de vakverenigingsorganisaties, de arbeidersmassa's moeten verzekeren en verschaffen wat deze massa's in dezelfde revolutionaire actie tegen volksfront en vakverenigingen in, hebben veroverd. Daaruit volgt ook, dat de massa's in de praktijk allebei doen: Wanneer de omstandigheden hen daartoe dwingen en zich tegelijkertijd de mogelijkheid biedt, dan treden ze revolutionair handelend op, waarbij in de loop van de ontwikkeling meer en meer aan het licht komt, dat de oude arbeidersorganisaties en dier opvattingen hen daarbij in de weg staan. Dan gaan ze hun eigen weg en treden ook in deze zin omwentelend op. Maar is er geen andere mogelijkheid, dan verzoenen zij zich ook met een door vakverenigingen en volksfront beschermde orde, en zijn zelfs bereid deze orde tegen de fascistische orde te verdedigen. En zelfs, wanneer deze laatste onvermijdelijk wordt, zullen ze zich daarin moeten schikken, want het hoogste gebod voor het handelen van de breede massa's is, voor zich zelf en de naaste verwanten het leven te verzekeren.

VI

Wanneer zoowel breede arbeidersmassa's als groete deelen van de bezittende klasse in een) toestemmen, zooals vakverenigingen en volksfront die garandeeren, schijnt deze orde vast en stevig. Wanneer men op de resultaten der stemmingen in het parlement wil afgaan, of daarnaar ziet, hoe aan de eene kant miljoenen in de vakverenigingen gaan en aan de andere kant vrijwel alle ondernemers de vakverenigingen als belangenvertegenwoordigers van de arbeiderserkennen, dan wordt men in deze meening slechts gesterkt.

En toch ligt aan deze schijnbaar zoo stevig gevestigde orde een onoverbrugbare tegenstelling ten grondslag. De breede arbeidersmassa's stellen zich achter de volksfrontregering en vakverenigingen, omdat zij van deze de waarborging der politieke rechten en economische voordeelen, zooals de 40-uren week, betaald verlof, voldoende loon, enz. verwachten. Daartegenover moet de bezittende klasse tenslotte juist het tegenover gestelde van de beschermers van de orde verlangen. De ondernemers willigen weliswaar op het kritieke moment de eischen der stakende arbeiders in, om daardoor de vakverenigingen en het "volksfront" in staat te stellen de revolutionaire massa-acties op te vangen. Dat doet echter niets af aan het feit, dat zij voor alles de rentabiliteit van de kapitalen moeten verzekeren. En dat is juist alleen mogelijk, als de veroveringen van de arbeiders zoo worden omgebogen, dat ze geen successen zijn. Om dat te bereiken staan de bezittende klasse vele wegen open, en de beschermers van de orde kunnen ten slotte niet anders, dan hen daarbij helpen.

Maar daardoor stooten zij de arbeidersmassa's weer van zich af, die zich bedrogen voelen en naar nieuwe acties streven. Dan herhaalt zich in Frankrijk (waarschijnlijk in versneld tempo) wat de sociaal-democratie en vakverenigingen in Duitsland na 1918 te zien hebben gegeven. In steeds sterker mate nemen de arbeidersorganisaties de kapitaalsbelangen waar en de arbeidersmassa's strijden voor hun strijdmogelijkheden, wanneer zij zich van de

invloed van de oude arbeidersorganisaties bevrijden. Slechts één omstandigheid is daarbij anders dan in Duitsland. De KPD met zijn nog piepjonge revolutionaire traditie dreef de naar zelfstandige actie strevende arbeiders steeds weer in de armen van de vakverenigingen terug. Zoo kwam de arbeidersklasse niet een algemeen revolutionair optreden, en kon de nieuwe fascistische orde zonder tegenstand van de arbeiders worden opgericht. Dat kon de KPD doen, omdat ze de sociaal-democratie en schijnbaar ook de vakverenigingspolitiek bestreed. In Frankrijk stelt de KPF zich van het begin af aan aan de kant van de volksfrontregering en treedt openlijk voor de vakverenigings- en democratische orde in. Het is nauwelijks aan te nemen, dat zij dezelfde schijn-revolutionaire rol kan spelen als de KPD in Duitsland. Maar is niet reeds de Trotzkyistische oppositie der IIIe internationale, de IVe internationale, aan het werk om deze twijfelachtige rol over te nemen?

VII

De klassenstrijd is in Frankrijk met de groete stakingsgolf openlijk naar buiten getreden. De volksfrontregering heeft tezamen met de vakverenigingen tot taak, de stormloop van de arbeiders op te vangen en om te buigen tot de samenwerking van alle klassen. Zij wil op deze wijze de "eenheid", de "lotsgemeenschap" van het volk verwezenlyken, ze wil de belangen van de "natie" tegenover de byzondere klassebelangen belichamen en tenslotte hen helpen zich door te zetten.

Dergelyke mooie woorden en "ideaal" streven is ons overbekend. Zij onderscheiden zich slechts in onderdeelen van de nationaal-socialistische fraseologie in Duitsland, en streven wezenlyk hetzelfde na als de nationale bourgeoisie in alle modern-kapitalistische landen. Daarom wordt de volksfrontregering in Frankrijk reeds tegenwoordig dikwijls als in werkelykheid fascistische regering van Frankrijk bestempeld.

Dat gebeurt niet zonder reden, en niet alleen vanwege de nationalistische frase, waarmee het "volksfront" werkt. En toch bestaat er een wezenlyk onderscheid met het nationaal-socialisme in Duitsland. De methoden bij de verwezenlyking van de "eenheid", van de "lotsgemeenschap" van het Volk zijn verschillend; -Zij organiseeren de "natie" anders, het volksfront in Frankrijk maakt gebruik van de aanwezige oude arbeidersorganisaties, terwijl in Duitsland nieuwe, direct onder het commando van de gemilitaireerde staat staande organisaties noodig waren. Het is waar, dat het nationaal-socialisme in Duitsland en het volksfront in Frankrijk beiden dezelfde taak vervullen. Zij vormen beide de nationale organisatie op de grondslag van de kapitalistische productieverhoudingen. Maar het gebeurt niet op de zelfde wijze. Dat meet, wanneer de "volksfrontregering" in Frankrijk als in werkelykheid "fascistische regering" wordt aangeduid, in het oog worden gehouden.

Bovendien is het tot nu toe nog slechts een poging. De tegenstand van de direct nationalistische, burgerlyke organisaties, die naar het Duitse en Italiaansche voorbeeld een militair karakter dragen, is nog niet gebroken. Zij zijn op het oogenblik nog steeds een machtsmiddel van de bezittende klasse, om de volksfrontregering naar de byzondere wenschen van de bourgeoisie te buigen. Hoe meer deze daarin slagen, hoemeer de regering in tegenstelling tot de arbeidersmassa's geraakt.

Verlaast het volksfront dan zijn invloed op de arbeidersmassa's dan bewijst dat, dat met de organisaties van de oude arbeidersbeweging de nationale organisaties niet is te verwezenlyken. Waarschijnlijk krijgt deze dan een meer uitgesproken militair karakter, en het is nog de vraag, of de oude arbeidersorganisaties daarvoor kunnen worden gebruikt. Dan herhaalt zich wat ook in Duitsland gebeurde: De oude arbeidersbeweging wordt door de

arbeidersmassa's in de steek gelaten en door de gemilitariseerde bourgeoisie als een kaartenhuis omver geworpen.

Wanneer we zoo de ontwikkeling van de klassenstrijd in Frankrijk nagaan, dan laten we ons leiden door de ervaringen die de Duitse geschiedenis van na 1918 ons heeft verschaft. Wij zagen daarbij de oude arbeidersbeweging als een factor in de klassenstrijd, die van het begin af aan aan de kant van de bourgeoisie stond.

Bij de leidende bureaucratie gebeurde dat zelfs in hooge mate bewust. Maar dat was ook uit de situatie aan het einde van de oorlog te verklaren. De bureaucratie in vakverenigingen en sociaal-democratische partijen had gedurende de oorlog een aan de oorlogsvoering volkomen ondergeschikte functie. Daarom was zij ook tot het voeren van een eigen politiek in het geheel niet in staat.

Kan men dat ook van het "Volksfront" in Frankrijk zeggen? Treedt hier niet een laag van intellectuelen, ondersteund door naar verbetering strevende arbeiderslagen op het tooneel, met een bewust program, voor een nieuwe ordening van de maatschappij op kapitalistische grondslag? Met andere woorden: is het volksfront in Frankrijk alleen een instelling waardoor de acties van de arbeidersklasse worden opgevangen, en die ten slotte, omdat ook de bourgeoisie er op los slaat, wordt vernietigd; of gaat van haar zelf ook kracht uit?— Op het oogenblik is daarop nog geen antwoord gegeven, al zijn er teekenen die in deze richting wijzen. Uitgesloten is deze mogelijkheid in elk geval niet. We denken daarbij aan maatregelen van de volksfrontregering die een weder-op-leven van de door de crisis verlamde productie tot doel hebben. Daartoe behoort onder anderen, dat 30 milliard frank voor regeringsopdrachten ter beschikking zullen worden gesteld, de de uitgifte van staatsleeningen om de middelen daarvoor vrij te maken en de grootere beschikkingsmacht van de staat over de staatsbank, waarnaar wordt gestreefd. Dat wijst er op, dat in Frankrijk soortgelijke maatregelen plaatsvinden als in Noord-Amerika. Dat zijn maatregelen, zooals ze uiteindelijk meer of minder in alle kapitalistische landen reeds worden getroffen, en die in hoofdzaak daarin bestaan, dat de staat het risico voor de kapitaalsbelegging over neemt. De particuliere ondernemingen zijn niet meer in staat de kapitaalbezitters de kapitaalrente en daarmee ook de waarde van hun kapitaal te verzekeren. Maar daar geen helpende hand ingrijpt, wordt de algemeene kapitaalsvernietiging meer en meer werkelykheid. Alleen een klein deel van het totale kapitaal kan deze ontwikkeling rustig afwachten; dat is het monopolie- en trustkapitaal, wiens bedrijven ook nu nog met winst werken. Toch schijnen ook de hierin geïnteresseerde kapitaalkringen zich niet tegen de zoeven genoemde maatregelen van de regering te verzetten. Waarom zouden zij ook, want het monopolie van hun bedrijven verzekert hen het grootste deel van de buit, die uit de 30 milliard franks kan worden gehaald. (—

Ondertusschen is het toch de volksfrontregering, die door dergelyke maatregelen een uitgebreidere controle over groote deelen van het economisch leven krijgt. Dat ligt volstrekt niet aan de moed van de volksfrontpolitici en ook niet aan hun program, maar daaraan, dat dergelyke maatregelen juist nu voor de handhaving van de waarde van het kapitaal noodig zijn. Dit alles, tezamen met zijn beheersching van de loonarbeiders door de vakverenigingen en de nagestreefde nationalisatie van onderdeelen van de grootindustrie (oorlogsind.) verschaft de regering een positie, die haar een betekenis geeft die ver boven die van een politiek centraal-organ uitgaat. Zij wordt het centrum en het controle-apparaat van de kapitalistisch bedreven productie. Gaat de Volksfrontregering in Frankrijk deze weg, dan is zij het, die op de komende kapitalistische ontwikkeling in Frankrijk haar stempel zal drukken.

Dan zet zich een kapitalistische organisatie door, waarin de staat in het middelpunt staat, een organisatie, die sterker is dan de tegenwoordige orde. De Duitse sociaal-democratie verrichtte na 1918 slechts hoerendiensten voor de bezittende klasse, zij werd tenslotte opzij getrupt. De Fransche volksfrontregering maakt zich in andere omstandigheden gereed de zaken van de bezittende klasse te beheeren. Het moet niet uitgesloten worden gedacht, dat ze in staat blijkt, deze zaken opnieuw en beter te kunnen organiseren. Lukt haar dat, dan verwerfelyk zij met behulp van de oude arbeidersorganisaties, wat het fascisme in Italië en het nationaal-socialisme in Duitschland te weeg hebben gebracht, namelijk een meer gecentraliseerde, meer gerationaliseerde organisatie van het kapitalistisch bedrijfsleven. Maar dan is ze ook absoluut aan de zijde van de bourgeoisie gaan staan en zal ze elke actie van de arbeiders met alle machtsmiddelen onderdrukken.

De volksfrontregering heeft haar taak begonnen door de zelfstandige acties van de arbeiders te desorganiseren, onschadelyk te maken en te afschieten door een compromis te beëindigen. Maar wanneer dat haar ook gelukt is en zij in de toekomst haar machtspositie kan bevestigen, ja, zelfs wanneer zij op binnenlandsch-politiek gebied de economische reorganisatie en structuurverandering van het kapitaal weet door te zetten en geen nederlaag in de buitenlandsche politiek lijdt, zelfs dan is zij niet meester van de toestand en aan de dwang van de ontwikkeling onderworpen. Haar politiek wordt, hoe langer zij de staatsmacht in handen heeft, gedwongen van karakter te veranderen. Zij is begonnen met de poging, de belangen van de arbeidersklasse met de kapitaalsbelangen te verbinden, en zij zal eindigen met het absolute en openlyke waarnemen van de kapitaalsbelangen, tegenover het proletariaat. En dat drijft de breede arbeidersmassa's tenslotte weer tot de zelfstandige actie, die zich dan niet alleen tegen de ondernemers en de bezittende klasse kan richten, maar in de eerste plaats tegen het volke- en vakverenigingsfront. De voorwaarde voor de zelfstandige actie der arbeidersklasse is dan, dat zij zich bewust tegen het volksfront en de vakverenigingen keert.

Zoo begint dan nu de strijd voor de ontwikkeling van de strijdkracht der arbeiders, een strijd, die zich keert tegen de volksfrontpolitiek en de vakverenigingsdiscipline en die tegelijkertijd de vormen van de revolutionaire massastrijd, zooals hij moet worden georganiseerd en geleid, aan de massa's duidelyk voor oogen stelt. Dat gebeurt practisch in telkens nieuwe aanvallen, die niet tot een algemeene actie kunnen worden, zoolang de oude arbeidersorganisaties nog te groote invloed hebben. En het gebeurt anderzijds door een consequente, principieele propaganda voor de zelfstandige massa-actie, waarvan ons de organisatorische vorm door de arbeidersraden in Duitschland en de comités van actie in Frankrijk werd getoond. Een van de belangrijkste plichten van deze propaganda is het standvastige strijden tegen het laatste bolwerk van de oude arbeidersorganisaties, namelijk tegen het leninisme. Het is de leer, die het revolutionaire parlementarisme en de revolutioneering van de vakverenigingen propageert, maar tegelijkertijd zich ook voor de revolutionaire comités van actie en de sovjets inzet. Het is een politiek, die bieden tegelijk wil: de functie van vakverenigingen en parlementaire arbeiderspartijen in het kapitalisme en het precieze tegendeel, de revolutionaire massa-actie door comités van actie. Maar wat de arbeidersmassa's kunnen, —vandaag de politiek van de oude arbeidersorganisaties volgen, en morgen, als zij zich daarvan af keeren, zelf tot handelen overgaan, dat mag een politieke richting niet. Zij mag niet van de ene tegenstelling in de andere vervallen als zij een wegwijzend baken wil zijn, daar zij dan slechts verwarring scheidt.

De IIIe internationale en de bij haar aangesloten partijen hebben onder invloed van de Russische buitenlandsche politiek met deze schijnradicale propaganda gebroken.

Zoo is ook de CPF officieel in het blok van de volksfrontpartijen opgenomen, en kan als zoodanig niet het zelfstandige handelen van de arbeidersmassa's propageeren en ondersteunen. In haar plaats zijn de Trotzisten en overige oppositiegroepen van de IIIe internationale getreden, die zich tegenwoordig tot een IVe internationale willen aaneensluiten. Zij zetten zich in voor de "verovering" en "revolutioneering" der vakverenigingen. Zij wekken de illusie bij de arbeidersmassa's, dat de vakverenigingsleiders door de massa's kan worden gedwongen zich voor de eischen van de arbeiders in te zetten. Zij willen het vakverenigingsapparaat tot een instrumen van de revolutionaire massa-actie maken. Ook in de politieke instellingen van de burgerlyke orde zien ze een strijdveld voor de arbeidersklasse. Weliswaar wordt de politiek van de volksfrontpartijen in het parlement als arbeidersverraad veroordeeld, maar dat moet anders worden als de echte revolutionaire partij, gedragen door het vertrouwen der massa's, een voldoende, sterke positie in het parlement inneemt. Zoo betuigt Trotzky in een artikel over de Fransche stakingsbeweging (in Nw. Fakkel van 19 Juni '36) zijn spijt, dat bij de volksfront-verkiezingen in Frankrijk geen groep van de IVe internationale aan de verkiezingen heeft deelgenomen. Tegelijkertijd echter schrijft hij: (ter zelfde plaatse)

"Dimitrow als ook zijn raadgevers denken dat men de samenwerking van de klassen met de klassenstrijd, het blok met de bourgeoisie en de strijd om de macht van het proletariaat, de vriendschap met Daladier en de stichting der sowjets kan kombineeren. De Fransche stalinisten hebben aan de comite's van actie de naam comites van het volksfront gegeven, zich verbeeldend, dat zij op die manier de revolutionaire strijd met de verdediging van de burgerlyke democratie vereenigd hebben. De huidige stakingen vernietigen deze illusie radicaal. De radikalen vrezen de comite's. De socialisten vrezen de ontzetting der radikalen. De kommunisten vrezen de angst van beiden. De leus der comite's kan slechts aangeheven worden door een waarlyk revolutionaire organisatie, volkomen toegewijd aan de massa's, haar zaak en haar strijd. De franse arbeiders hebben opnieuw getoond, dat zij hun historische reputatie waardig zijn. Men moet hun vertrouwen geven. De sowjets zijn altijd uit stakingen geboren. De massa-staking is het natuurlyke element van de proletarische revolutie. De comite's van actie kunnen thans niets anders zijn dan comite's van stakers, die de ondernemingen bezetten. Van werkplaats tot werkplaats, van fabriek tot fabriek, van woonwijk tot woonwijk, van stad tot stad, moeten de comite's van actie tussen hen een nauwe verbinding tot stand brengen, zich vereenigen in conferenties per stad, per productiegroepen, per arrondissementen, om met een congres van alle comite's van actie van Frankrijk te eindigen. Dat zal de nieuwe orde zijn, die de huidige anarchie moet vervangen."

Trotsky geeft hier een voorbeeld van leninistische politiek. Hij hoont de stalinisten, (treffend) omdat deze de samenwerking van de klassen met de klassenstrijd willen verbinden, maar het is voldoende bekend dat een dergelyke samenwerking volstrekt niet van de hand wijst wanneer h...chts door de "werkelyk revolutionaire partij" wordt geleid. Wat hij veroordeelt, dat is de volksfrontpolitiek van de socialisten en stalinisten, niet de parlaments- en vakverenigingspolitiek zelf. Hij wil de leiding van de arbeidersmassa's door een "werkelyk revolutionaire partij" ten alle tijde, in elke situatie, of zij zich nu op de bodem van de burgerlyke orde bewegen, of dat zij door hun zelfstandige actie daartegen in opstand komen.

Vergeeten verantwoording: L.H. te Z. f 2,50.

Als gevolg op onze oproep in persdienst nr. 9 tot medewerking aan de discussie tot verheldering van de beteekenis van de Fransche stakingsbeweging, ontvingen we het volgende artikel, dat we uiteraard ongewijzigd brengen.

Partij en klasse.

Wat de strijd van het fransche proletariaat voor de internationale arbeidersklasse te beteekenen heeft, ligt niet in het feit, dat deze strijd uiterlyk tegen de partijen en vakverenigingen was gericht, maar in het feit, dat er bij deze stakingen van het fransche proletariaat een tactiek werd toegepast, die op een tijdelijk doorbreken van het eigendomsrecht uitliep.

In zooverre zijn de fransche stakingen van veel grooter beteekenis dan algemeen wordt ingezien.

De groepen arbeiders, die zich op het klasse-standpunt stellen en die den strijd der internationale arbeidersklasse vanuit dit klasse-standpunt beschouwen, propageeren in tegenstelling met de partijen het zelfdoen, het zelfhandelen, de zelf-organisatie, belichaamd in de arbeidersraden, als de eenige uitweg voor het internationale proletariaat. Zij komen op tegen de leiderspolitiek der partijen en stellen daartegenover het zelfdoen, het zelfhandelen door middel van de arbeidersraden.

Zijn er groepen arbeiders, die alleen al in het vormen van raden of daarmede overeenkomende comite's reeds het alleen zaligmakende reddingsmiddel zien, die dus haelemaal niet dieper op de beteekenis van een dergelyke nieuwe organisatie-structuur ingaan, zoo zijn er ook groepen, die tenminste trachten, de beteekenis der raden-organisatie als klasse-organisatie nader te belichten. Het is echter opvallend, dat van geen kant de werkelyke diepere beteekenis der raden-organisatie als uitdrukking van de eenheid der arbeiders als klasse, wordt ingezien. De fransche stakingen zijn daarvoor een uitstekend voorbeeld. In alle geschriften, die zich daarmee bevatten, zoover zij niet een uitvloeijsel zijn van een officieel partij-standpunt, wordt in min of meer juiste formuleeringen de houding der partijen belicht en op de zelfstandige tactiek van het fransche proletariaat gewezen. Deze tactiek, die vooral daarin van de gebruikelijke stakingstactiek verschilt, dat de fransche arbeiders de bedrijven bezetten en een eigen leiding kozen buiten de partijen en vakverenigingen om, waarbij deze leiding met elkaar in meer of mindere mate contact zochten, teneinde tot een gemeenschappelyke actie te geraken, werd door de verschillende groepen met grote vreugde en uitbundigheid als een keerpunt van de grootste beteekenis begroet. Ofschoon ontegenzeggelyk deze tactiek een stap vooruit beteekent, zij werd overigens reeds vroeger toegepast (Borinage) maar niet op zoo breede basis-bleef de strijd van het fransche proletariaat in de banen van partij en vakvereniging, want de strijd der arbeiders werd gevoerd op grond van partij- en vakverenigingseischen, d.w.z. eischen binnen het raam van het kapitalisme, dus binnen de uitbuiting. Daarbij waren deze eischen overgenomen uit den verkiezingsstrijd der partijen, hetgeen de gebondenheid der arbeiders aan partijen en vakverenigingen nog duidelyker aantoonde. Wij zien dus: de arbeiders gebonden aan partijen en vakverenigingen. Een tactiek toe gericht tegen de partijen en vakverenigingen, moeten wij Om deze formuleering op haar juiste waarde te kunnen schatten, moeten wij begrijpen, wat wij onder partij en vakvereniging hebben te verstaan, of zij zich nu socialistisch, communistisch, of nationaal-socialistisch, of hoe ook noemen. De partijen & vakverenigingen zijn organisaties, die de belangen der arbeiders binnen het raam van het kapitalisme moeten behartigen. En de belangen der arbeiders in het kapitalisme komen in laatste instantie hierop neer, dat de waar "arbeidskracht" tegen haar waarde wordt verkocht.

De instandhouding van de waar arbeidskracht en daarmee van den arbeider in het kapitalisme beteekent niets anders dan de instandhouding van de uitbuiting, want zonder het bestaan van de waar arbeidskracht is geen uitbuiting in kapitalistische beteekenis mogelijk. Een arbeider, die niet in staat is, zijn arbeidskracht dagelijks te herstellen, is niet in staat zich te laten uitbuiten, d.w.z. meer waarde voort te brengen, dan zijn arbeidskracht waard is. Ook voor den koper van de waar arbeidskracht, den ondernemer, die door den koop van deze waar het recht op haar gebruik heeft verkregen, is het van belang, dat de arbeider, de verkooper van de waar arbeidskracht, in staat is zijn arbeidskracht dagelijks te herstellen, waardoor de koper van de waar arbeidskracht, de ondernemer, de noodige meerwaarde, d.w.z. meer waarde dan de arbeidskracht waard is, verkrijgt. Het komt dus kortom hierop neer, dat in het kapitalisme zoowel de arbeider als de ondernemer er belang bij hebben de arbeidskracht in stand te houden. Deze belangengemeenschap van kapitalist en arbeider, van koper en verkooper van de waar arbeidskracht in het kapitalisme vormt de grondslag van partij en vakvereniging. Partij en vakvereniging zijn dus in wezen uitdrukking van de samenwerking van kapitaal en arbeid, dus van de in standhouding der uitbuiting. Dat deze belangengemeenschap in het kapitalisme voortdurend in haar tegendeel, in een tegenstelling, omslaat, ligt voor de hand, aangezien deze belangengemeenschap een eenheid is van de twee elkaar tegengestelde belangen: koop en verkoop. Het belang van de koper is: de waar arbeidskracht zoo goedkoop mogelijk te kopen, waardoor een grotere meerwaarde wordt verkregen. Het belang van den verkooper is: de waar arbeidskracht zoo duur mogelijk te verkopen, waardoor hij beter zijn arbeidskracht kan herstellen.

De samenwerking van kapitaal en arbeid als eenheid van elkaar tegengestelde belangen moet zich zodoende kenmerken door een voortdurenden strijd tusschen kapitaal en arbeid, die echter altijd weer moet uitloopen op een compromis tusschen de twee belanghebbenden, wil de samenwerking van kapitaal en arbeid, dus de instandhouding van de uitbuiting, mogelijk zijn. Deze compromis-strijd is de partij- en vakverenigingsstrijd, wier taktiek daardoor wordt bepaald, dat de arbeidskracht een waar is, die tegen haar waarde moet worden verkocht.

Wij zijn nu echter in een fase van het kapitalisme gekomen, waar de instandhouding van de uitbuiting, dus van kapitalisme, alleen nog mogelijk is door de waar arbeidskracht onder haar waarde te betaken. dat dit zoo is, toont zich o.a. hierin, dat de samenwerking van kapitaal en arbeid alleen nog mogelijk is door dwang en door bedrog. De partij en vakvereniging als uitdrukking van de samenwerking van kapitaal en arbeid, dus van de instandhouding van de uitbuiting, kan haar taak niet meer vervullen in het belang der arbeiders. De taktiek der partij en vakvereniging moet zich tegen het belang der arbeiders richten. En hier is het punt, waar het klassebelang der arbeiders een wijziging ondergaat. In den tijd, dat de waar arbeidskracht nog tegen haar waarde kon worden verkocht, kwam de partij- en vakverenigingsstrijd, dus de compromisstrijd, overeen met het klassebelang der arbeiders. Nu echter, nu de waar arbeidskracht niet meer tegen haar waarde kan worden betaald, ontwikkelt zich een ander klassebelang: de afschaffing van den loonarbeid. En deze verandering uitte zich bij de fransche stakingen in het bezetten der bedrijven, het doorbreken van het eigendomsrecht.

Wij zien dus nu: de arbeiders gebonden aan de samenwerking van kapitaal en arbeid, dus aan de instandhouding van de uitbuiting, pasten een taktiek toe, gericht tegen de instandhouding van de uitbuiting. Zij wisten het niet, maar zij deden het.

Elke ontwikkeling voltrekt zich in tegenstellingen. Dus ook het bewustwordingsproces der arbeidersklasse. Aan de eene kant, de partij en vakvereniging als uitdrukking van den loonarbeid, den schepper van ruilwaarde, aan den anderen kant, de klasse als uitdrukking van de afschaffing van den loonarbeid, den vrijen arbeid, den schepper van gebruikswaarde.

De afschaffing van loonarbeid is het doel, dat de arbeidersklasse zich als klasse stelt, dat aan het zelfdoen, het zelfhandelen, aan de klasseorganisatie, aan de klasse-eenheid, haar eind geeft. De instandhouding van den loonarbeid, dus van de uitbuiting, is het doel, dat aan de partij en vakvereniging haar inhoud geeft. Partij en klasse, loonarbeid en vrije arbeid, ruilwaarde en gebruikswaarde, privaatsbezit en gemeenschappelyk bezit, zie hier de tegenstellingen.

De propaganda van groepen, die zich noemen los van elke partij te staan, is in wezen een partijpropaganda, wanneer zij het zelfdoen, het zelfhandelen, de zelforganisatie, de arbeidersraden propageeren los van de werkelijke grondslag, dug de economische grondslag. Zij zijn net zoo fraseologisch als de officieele partijen, die met democratie, vrijheid en dergelyke frases invloed op de massa's willen verkrijgen. Vrijheid, democratie, leidersprincipe, zelfdoen, zelfhandelen, zelforganisatie, arbeidersraden als uitdrukking van wat? Als uitdrukking van loonslavernij of vrije arbeid? Ook de arbeidersraden kunnen zich ontwikkelen tot organen der loonslavernij! Het woord van Marx: de bevrijding der arbeidersklasse kan alleen het werk der arbeiders zelf zijn, is en blijft een frase, wanneer men dezen geen zin geeft, d.w.z. wanneer men niet bewijst, waarom de bevrijding alleen het werk van de arbeiders kan zijn. Wanneer men de tegenstelling partij en klasse ziet als tegenstelling van samenwerking van kapitaal en arbeid, dus in standhouding van de uitbuiting aan den eenen kant en van de afschaffing van den loonarbeid, dus opheffing van de uitbuiting aan den anderen kant, dan pas krijgt het woord van Marx een werkelyken zin.

Wie het woord van Marx ziet in verband met de economische verhoudingen, voor dien is het een vanzelfsprekendheid. Men kan toch niet verwachten, dat de uitbuiters en daarmee ook de partijen en vakverenigingen, als vertegenwoordigers der uitbuiters, de uitgebuitenen van de uitbuiting zullen bevrijden? In de afschaffing van den loonarbeid, dus van de uitbuiting, ligt de vernietiging van partij, vakvereniging en leidersprincipe.

De bevrijding der arbeidersklasse kan alleen het werk der arbeiders zelf zijn, beteekent: onteigening der onteigenaars, dus afschaffing van kapitaal, geld, loon, als uitdrukking van het privaatsbezit en instelling van den maatschappelyk gemiddelden arbeidstijd als geldende rekeneenheid voor productie en consumptie, als uitdrukking van het gemeenschapsbezit.

Voor Esperantisten Binnenkort wordt nu ook van ons een tyd-schrift in "esperanto" uitgegeven, de "KLASBATALO". Juist omdat de radenbeweging een by uitstek internationale beweging is, omdat alleen de internationale arbeidersklasse in staat is te verwerkelyken, wat de radenbeweging propageert, daarom moet zy juist ook de internationale taal gebruiken om haar doeleinden te propageeren. Wy roepen hiervoor de hulp in van alle kameraden die helpen kunnen en willen, want onze eigen middelen en verbindingen zyn ontoereikend. Wy zouden het al op prys stellen als we adressen van buitenlandsche esperantisten ontvingen, die voor ons materiaal in aanmerking komen. Ook als er onder onze lezers esperantisten zyn, die KLASBATALO willen ontvangen, zullen wy voor toezending zorgen. Ook iedere andere hulp is vanzelfsprekend welkom.